



BİRİNCİ BÖLÜM

**ŞEHRİN SESİ GAZETESİ, 15 EYLÜL
CİNAYET GECELERİ!!!**

Sakinliğiyle ünlü şehrimiz kuşatma altında. Altı aylık bir zaman zarfında tam on bir kişi vahşice öldürüldü; şehrin çeşitli yerlerinde bulduklarında, vücutlarında bir damla kan kalmamıştı. Bunun yanında çok sayıda insanımız da gecenin karanlığında kayıplara karışmış durumda; onların cansız bedenlerinin de şu anda sokaklarda bir yerlerde çürüyor olmasından endişe ediliyor.

Yetkililer bu seri cinayetlere bir açıklık getiremiyorlar. Bu katliamın sorumlusunun tek bir kişi olabileceğine ihtimal vermiyorlar; fakat bu vahşetle şehrin tanınmış suçluları arasında herhangi bir bağ da kurabilmiş değiller. Emniyet Müdürlüğü'nün şimdiye kadar yapmış olduğu en büyük operasyon sonucunda yerel çetelerin çoğu çökertilirken, dinî tarikat liderleri tutuklandı ve çeşitli gizli oluşumlar ortaya çıkarıldı; fakat tüm bunlara rağmen en ufak bir ipucu bile bulunabilmiş değil!

HER ZAMANKİ PERVASIZLIK

Emniyet Müdürü Alice Burgess, hiçbir ilerleme kaydedilmediğine ilişkin sorulara her zamanki pervasızlığıyla cevap verdi. “Gece gündüz çalışıyoruz. Herkes ücretsiz fazla mesai yapıyor: Kimse sorumluluktan kaçmıyor. Sürekli sokaklarda devriye geziyor; bırakın şüphelileri, şüpheli görünenleri bile tutukluyoruz. Çocuklar için akşam yediden sonra sokağa çıkma yasağı başlattık; yetişkinlere de mümkün olduğunca evlerinden çıkmamalarını tavsiye ediyoruz. Eğer bu işi daha iyi yapabilecek birini biliyorsanız istifa etmeye hazırım.”

İç rahatlatıcı sözler bunlar; fakat ne yazık ki kimsenin içi rahat değil. Bu şehrin insanları kendilerine verilen sözlerden ve teselli edilmekten bıktı artık. Polisin ve yardıma çağrılan ordunun dürüstçe ve canla başla çalıştığından kimsenin şüphesi yok; ama maalesef bu krize bir çözüm bulabileceklerine dair inanç da son derece azalmış durumda. Birçok kişi, bu cinayetlerin sonu gelene kadar şehri terk edip otellere ya da akrabalarının yanına yerleşmeye başladı.

Sahaf sahibi olan Michael Corbett, “Benim çocuklarım var,” diyor. “Bu şekilde kaçmak utanç verici, işime de zarar verecek; fakat eşimin ve çocuklarımın hayatı her şeyden önce gelir. Polis bundan on üç yıl önce yapabildiğinden daha fazlasını yapamıyor. Tıpkı geçen seferki gibi, bu işin kendi kendine sona ermesini beklemekten başka yapacak bir şey yok. Buraya ancak o zaman geri döneceğim. Bu süre içerisinde burada kalmak tek kelimeyle çılgınlık.”

ŞEHRİN KANLI TARİHİ

Bay Corbett'in 'geçen sefer'den kastettiği, yaklaşık on üç yıl önce şehirde yaşanmış korkunç cinayetler. O tarihte, bu son olaylara benzer bir şekilde katledilmiş ve yine damarlarındaki kan kurutulmuş dokuz ceset, iki genç tarafından bulunmuştu.

Ancak, o zaman cesetler katiller tarafından çok iyi saklanmış, kurbanların ölümlerinden uzun zaman sonra ortaya çıkarılmıştı. Bugünlerde –daha doğrusu *gecelerde*, ne de olsa tüm olaylar güneş battıktan sonra meydana gelmiş durumda– ise katiller cesetleri saklamaya tenezzül etmiyorlar. Sanki işledikleri cinayetlerden gurur duyuyorlarmışçasına, cesetleri bulacaklarından emin oldukları yerlere bırakıyorlar.

Burada yaşayan birçok insan, şehrin lanetli olduğuna ve ölümlerle bezenmiş bir geçmişi bulunduğuna inanıyor. Gizemli ve doğaüstü olaylar konusunda uzman olan tarih bilimci Dr. Kevin Beisty, “Bu tür cinayetleri elli yıldır bekliyordum,” diyor. “Vampirler burayı yaklaşık yüz elli yıl önce ziyaret etmişler. Onlar bir yeri beğenirse mutlaka geri döner!”

KARANLIĞIN ŞEYTANLARI

Vampirler. Eğer bu karanlığın şeytanlarından bahseden sadece Dr. Beisty olsaydı, ona deli profesör gözüyle bakılabilirdi. Fakat onun dışında birçok kişi de yaşadığımız olayların vampirlerle ilgili olduğuna inanıyor. Tüm saldırıların gece gerçekleştiğine, cesetlerde bir damla kan bulunmadığına dikkat çekiliyor; daha da çarpıcı bir noktaysa, kurbanlardan üçü-

nün kaçırıldığı anlar güvenlik kameraları tarafından net bir şekilde fotoğraflanmış olduğu halde saldırganların *yüzlerinin flu çıkmış olması!*

Vampir teorisine gülüp geçen Emniyet Müdürü Alice Burgess, “Bu cinayetleri Kont Drakula mı işliyor yani?” dedi alaycı bir tavırla. “Komik olmayın! Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz. Bütün bu yaşananların arkasında hasta ruhlu, sapık insanlar var. Öcülerini suçlayarak benim vaktimi harcamayın!”

Sorulardan bunalan Emniyet Müdürü, sinirlenerek sözlerine şöyle devam etti: “Vampirlere inanmam ve siz ahmakların da insanların kafasını bu saçmalıklarla doldurmasını istemiyorum, anladınız mı? Fakat size şu kadarını söyleyeyim: Bu vahşileri durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Manyağın teki sırf vampir olduğuna inandığı için bu cinayetleri işliyorsa, onun kalbine kazığı kendi ellerimle saplayacağım! İşime ve özgürlüğüme mal olsa bile yapacağım bunu. Hiç kimse bütün bunlardan bir deli raporuyla sıyrılmaz. On bir vatandaşımızın ölümünden sorumlu her kimse, bunu yalnızca tek bir şekilde ödeyebilir: Canıyla!”

Profesör Van Helsing’in bile gurur duyacağı şekilde çakmak çakmak yanan gözlerle, “Yemin ederim ki yapacağım bunu,” dedi Burgess. “Peşlerinden ta Transilvanya’ya gitmem gerekse bile. İnsan ya da vampir fark etmez; adaletin kılıcından kimse kaçamaz.

Okuyucularınıza, onlara bu kâbusu yaşatan eli kanlı katilleri yakalayacağımı söyleyin. Bundan emin olsunlar...”

Bay Crepsley kanalizasyon kapağını yukarıya itip yan tarafa bıraktı; bu sırada Harkat'la ben aşağıda, karanlığın içinde bekliyorduk. Sokakta birilerinin olup olmadığını kontrol eden vampir bize gelebileceğimizi söyleyince, tünelin dik merdivenlerini tırmanarak temiz havaya çıktık.

“Bu kahrolası tünellerden nefret ediyorum,” diye homurdanarak, küçük birer havuz haline gelmiş ayakkabılarımı çıkardım; içleri su, çamur ve düşünmek istemediğim daha birçok şeyle doluydu. Otele geri döndüğümüzde onları lavaboda yıkamak zorunda kalacak, sonra da kurumaları için kalorifer peteğinin üzerine koyacaktım. Tam üç aydır, her gecenin sonunda yapıyordum bunu.

Kırmızı renkli uzun pelerininin kıvrımlarından ölü bir farenin kalıntılarını çıkarmakla meşgul olan Bay Crepsley, “Ben de öyle,” dedi.

“Bence o kadar da kötü sayılmazlar,” diyerek kıkırdadı Harkat. Bir burna ve koku alma duyusuna sahip olmadığı için onun işi bizimkinden çok daha kolaydı tabii!

“En azından bu aralar fazla yağmur yağmadı,” dedi Bay Crepsley.

“Bir ay daha bekle,” dedim ekşi bir suratla. “Ekimin ortasına doğru belimize kadar su içinde yürüyeceğiz aşağıda.”

“O zamana kadar vampanezleri bulup onlara derslerini vermiş oluruz,” diyen Bay Crepsley, bu söylediğine kendisi de inanmışa benzemiyordu.

“İki ay önce de böyle demiştin,” diye hatırlattım.

“Geçen ay da...” diye ekledi Harkat.

“Aramaya son vermemizi ve bu insanları vampanezlerin eline bırakmayı mı tercih edersiniz?” diye sordu vampir.

Harkat’la göz göze geldik; sonra da aynı anda başımızı iki yana salladık. “Tabii ki hayır!” dedim iç geçirerek. “Sadece biraz yorgun ve sinirliyiz. Hadi otele geri dönüp kurulanalım ve sıcak bir şeyler yiyelim. Sonrasında da iyi bir uyku bizi kendimize getirecektir.”

Yakınlardaki bir yangın merdivenini kullanarak binanın çatısına çıktık ve bu yükseklikte polisin ya da askerin bulunmadığını bilmenin rahatlığıyla yola koyulduk.

Vampanez Lordu kaçalı altı ay olmuştu. Vancha olanları Prenslere ve Yüce Vampirlerle anlatmak amacıyla Vampirler Dağı’na gitmiş, henüz geri dönmemişti. İlk üç ay boyunca Bay Crepsley, Harkat ve ben amaçsız bir şekilde dolaşmış, ayaklarımız bizi nereye götürürse oraya gitmiştik. Sonraysa Bay Crepsley’nin doğduğu şehirde yaşanan dehşet verici olayları duyduk; insanlar öldürülüyor, bedenlerinde bir damla kan bile bulunamıyordu. Gazeteler vampirlerden bahsediyordu, ama biz gerçeği biliyorduk. Bu şehirde vampanezlerin bulunduğu dair duyumlar almıştık ve son gelen haberler de bunu kanıtlar nitelikteydi.

Bu şehrin insanları Bay Crepsley için önemliydi. O burada yaşarken tanıdığı insanların hepsi çoktan ölmüştü aslında; ama o, onların torunlarına ruhen bir yakınlık hissediyordu. On üç yıl önce Murlough adında deli bir vampanez burada terör estirirken, beni ve Ucubeler Sirki’nde çalışan Evra Von adlı yılan çocuğu da yanına almış, onu durdurmaya gelmişti.

Şimdilerde tarih kendini tekrar edince de bir kez daha olaylara müdahale etmek zorunda kalmıştı.

Üç ay önce şehirde olanların haberi geldiğinde, “Belki de duygularımı dikkate almamalıyım,” demişti. “Şu anda Vampaneş Lordu’na odaklanmak zorundayız. Sizi esas görevimizden uzaklaştırmaya hakkım yok.”

“Hayır, böyle düşünmemelisin,” diye karşı çıkmıştı. “Bay Tiny bize, eğer Vampaneş Lordu’nu bulmak istiyorsak yüregimizin götürdüğü yere gitmemiz gerektiğini söylemişti. Kalbin seni o şehre sürüklüyor; benimki de senin yanından ayrılmamamı söylüyor. Bence gitmeliyiz.”

Sonradan konuşmayı öğrenmiş Küçük İnsan Harkat Mulds da kabul edince, olanları kendi gözlerimizle görüp elimizden gelen yardımı yapabilmek için, hep birlikte Bay Crepsley’nin doğduğu şehre doğru yola koyulduk. Oraya vardıktan kısa süre sonra da kendimizi çok esrarençiz bir durumun içinde bulduk. Vampaneşlerin burada yaşadığı belliydi –tahminlerimize göre en az üç-dört kişiydiler– ama özel bir savaş timinden miydiler, yoksa kavimlerinden ayrı yaşayan akıl hastası serseriler miydiler, bunu bir türlü anlayamamıştık. Savaşçı olsalardı, öldürme metotları konusunda daha dikkatli olmaları gerekirdi; aklı başında vampaneşler, cesetleri kolayca bulunabilecek yerlerde asla bırakmazlardı. Deli olsalardı da, kendilerini bu kadar iyi saklayamazlardı; üç ay boyunca durmadan arama yapmış olmamıza rağmen, şehrin altındaki tünellerde tek bir vampaneşin izine bile rastlayamamıştık.

Otele vardığımızda odamıza pencereden girdik. En üst katta iki oda tutmuştuk ve lobiden geçemeyecek kadar kirli ve ıslak olduğumuzdan odamıza pencereden girip çıkmayı tercih ediyorduk. Zaten aşağıda ne kadar az dolaşırsak o kadar iyiydi; bu diken üstündeki şehirde polis ve askerler sürekli devriye geziyor, şüpheli görünen herkesi tutukluyorlardı.

Bay Crepsley ve Harkat banyodayken, ben de soyunup sıramı beklemeye başladım. Aslında üç oda tutabilir ve böylece her birimiz kendi banyomuza sahip olabilirdik, fakat Harkat'ın kimseye görünmemesi en iyisiydi. Bay Crepsley'yle beni insan zannediyorlardı ama canavar görünümlü, vücudu dikişlerle birbirine tutturulmuş Harkat için bu mümkün değildi.

Yatağın ucunda otururken neredeyse uykuya dalacaktım. Geçen üç ay bizim için son derece uzun ve yorucu olmuştu. Her gece şehrin çatı ve tünellerinde dolaşıp vampanezleri arıyor, bir yandan da askerlerden, polisten ve çoğu, yanlarında çeşitli silahlar taşımaya başlamış olan insanlardan uzak durmaya çalışıyorduk. Bu ağır iş bizleri giderek daha da bitkin hale getiriyordu ama ortada –şimdilik– on bir ölü vardı ve eğer devam etmezsek bu sayı daha da artabilirdi.

Banyo yapmadan önce uyuyup kalmamak için ayağa kalkıp odada yürümeye başladım. Bazı geceler bunu başaramıyordum; akşam olduğunda pis, terli ve leş gibi kokar bir halde uyanıyor, kendimi kedi kusmuğundan farksız hissediyordum.

Bu şehre daha önce yaptığım ziyareti düşündüm. O zamanlar çok daha gençtim ve hâlâ yarı-vampirliğe alışmaya çalışıyordum. İlk ve tek kız arkadaşım olan Debbie Hemlock'la